

געגועים לבית ראש הממשלה

לזכרו של פנחס שטיינהרט ז"ל, מפקד וג'נטלמן

בבוקר הגיע אלינו איזה מוישה-גרויס ; אחד מהממשל הגבוה ; חליפה, עניבה, כל מה שצריך. יצאתי עם יעקב לאלנבי. הגמלים חזרו מהים. פירקנו מעל הדבשות שלהם את השקים עם הזיפזיף. לקחנו ארבעה שקים כל אחד, וסחבנו פנימה. שפכנו אותם לפיילה, ואני ערבבתי עם המלט. ההוא מהממשל עמד מעליי. "שלום, פנחס, שמי גדעון." שפכתי קצת מים מהדלי. "אני שומע שמדברים כאן טובות עליך." שמתתי את הדלי בחזרה. לקחתי את הכף. "יש לי עבודה טובה בשבילך, פנחס." אמרתי: "יש לי עבודה." אמר לי: "עבודה חשובה, ציונית, יש גם כסף." המשכתי לערבב את הטיח. "מחר תביא את המסמכים שלך, נבדוק אותם. אם הכול בסדר, תוכל להתחיל כבר באותו יום, מה אתה אומר?" הפסקתי עם הערבוב והתרוממתי. מה זה עבודה ציונית? שתקתי, זאת לא עבודה ציונית? אבל כסף היה חסר. אמרתי: "בסדר."

למחרת באתי לעבודה כרגיל. בזמן ארוחת צהריים הגיע גדעון. נתתי לו את המסמכים. הוא הסתכל בהם כמה דקות. בסוף אמר לי לבוא איתו. לקח אותי למשרדים הגבוהים של הממשלה, הכניס אותי לחדר עם איזה קלוץ ; חליפה, חפתים, משקפיים עגולים, מתקן שחור לעטים עם השם שלו באותיות מזהב. ישבתי מהצד השני של השולחן. הוא שאל אותי שאלות. עניתי. שאל על המלחמה, על הקרבות בלטרון, על הפציעה. עניתי. שאל מאיפה באתי. סיפרתי. אמר לי: "תראה את המספר." הפשלתי את השרוול והראיתי לו. "גם אשתי באה משם", הוא אמר. "מה השם?" שאלתי. אמר לי את השם. לא הכרתי אותה, אבל זה, כנראה, הספיק. הוא אמר לי לחכות, קס, והלך לחדר אחר. כשחזר, נתן לי איזה נייר, ואמר להביא אותו מחר יחד עם כל שאר המסמכים לשדרות קק"ל מספר זה וזה. שאלתי: "מה

זה?" אמר לי: "זיווג ביטחוני." שאלתי: "מה זה זיווג?" אמר לי: "תבוא מחר, יטפלו בך."

בשדרות קק"ל עמדו שוטרים ליד השער. חיפשתי בעיניים את גדעון. הוא לא היה שם. חיפשתי את אדון קלוץ. גם הוא לא היה שם. שוטר קרא לי. נתתי לו את הניירות. הוא הסתכל, אמר משהו לשוטר לידו והכניס אותי. בפנים כבר עבדו שלושה פועלים. שם הזיפזיף לא הגיע עם גמלים, שם הכול חיכה לנו במרפסת. אברם, מנהל העבודה, אמר לי לערבב את הטיח. לקחתי את הכף וערבבתי. שאלתי אותם: "בית של מי זה?" אמרו לי: "אתה לא יודע?" אמרתי: "לא". אמרו לי: "זה הבית של בן גוריון." אמרתי: "איזה בן גוריון?" הם הפסיקו את העבודה, הסתכלו עליי וצחקו. הסתכלתי מסביב. זה הבית של ראש הממשלה? "בוא אחריי", אמר לי אברם. הלכתי אחריו במסדרון. הוא פתח דלת של מזווה והראה לי בלוק של שוקולד ענק. "שני קילו!" הוא הרים את האצבע שלו, "וכל המדינה – בצנע!" הסכמתי איתו עם הראש, אבל בלב חשבתי: ראש ממשלה, מגיע לו בלוק שוקולד. כל היום חיפשתי אותו בעיניים. לא מצאתי. רק אשתו הבלבוסטה הסתובבה בנעליים הכבדות, ובדקה אצלנו איך מתקדמת העבודה. בסוף היום כשכבר יצאנו, ראיתי אותו עובר; איש קטן, כרס בולטת מקדימה, שיער שמתנופף ברוח כמו דגל. הוא לא שם לב אלינו.

למחרת בבוקר הוא ירד למטבח, ואכל את ארוחת הבוקר שלו. המשכתי בעבודה כרגיל, וכל כמה דקות הרמתי את הראש לדלת הסגורה. בסוף הוא יצא, בא אלינו, בירך לשלום. עשיתי היכרות עם ראש הממשלה. לחצנו ידיים. "מהיכן אתה, פנחס?" שאל. סיפרתי לו. הוא קימט את המצח. ואחרי רגע ביקש לדבר איתי בחדר שלו, בקומה השנייה. נבהלתי. הלכתי מהר לשטוף ידיים מכל המלט והלכלוך בזמן שהוא כבר עלה במדרגות. מיהרתי אחריו.

בחדר שלו – במקום קירות היו ספרים, בלי סוף ספרים, ספרים גדולים וקטנים, עבים ודקים, עומדים ושוכבים, ספרים בכל הצבעים. הוא הזמין אותי

לשבת, והתיישב על הכורסא שלו. פולה הגישה לנו תה וביסקוויטים. על השולחן עמדו עוד שתי ערימות של ספרים. רציתי לשאול אם הוא קורא את כל הספרים האלה. לא שאלתי.

שתינו את התה. ראש הממשלה ביקש שאספר לו על המחנות. סיפרתי קצת, דברים קטנים; לא היה לי נעים; פחדתי שאני מסיח את דעתו מאיזו מלחמה או משהו. אבל הוא הקשיב בסבלנות. לאט לאט זיכרונות התחילו להישפך לי מתוך הראש. דיברתי ודיברתי, והוא נשען על הכורסא שלו וליטף לעצמו את הלחי.

מידי פעם עברה פולה ליד הדלת וצעקה:

”דוויטל! תשתה את התה שלך!!!”

”דוויטל! תאכל את הביסקוויט!!!”

הסתכלתי על ראש הממשלה. הוא סימן לי להמשיך.

ככה נפגשנו כל יום אחרי ארוחת הבוקר, שתינו תה, אכלנו משהו. כבר סיימתי לספר לו על המחנות ועברתי לעלייה. סיפרתי לו על הלילות הראשונים בתל אביב, על השינה בחדרי מדרגות, על אוכל שאספתי מהפחים, אחר כך על המלחמה, על המתים בלטרון, על השחרור, על העבודה בבניין, על הגמלים באלנבי, שהביאו את הזיפזיף מהים. לא שמעתי את הנעליים הכבדות במדרגות. אבל הוא, כנראה, שמע. לאט הניח את כוס התה שלו על השולחן.

פולה פרצה בדלת ברעש גדול.

”היה פה שוקולד!!! צעקה עלינו, ”איפה?!”

הסתכלתי עליו. הוא שם את הראש שלו בתוך כף היד. ראש הממשלה הסתתר

מאשתו.

פולה רטנה, הסתובבה וירדה במדרגות. ואני ראיתי בפנים של ראש הממשלה

קצה של חיוך.

למחרת סיימנו את העבודה. ניקינו אחרינו. אברם חילק את התשלום. לפני שיצאנו, הלכתי אל הגברת פולה. שאלתי איפה כבוד ראש הממשלה. אמרה שהוא בירושלים, בישיבה חשובה. אמרתי: "את יכולה למסור לו משהו בשמי?" אמרה: "כן." אבל לא הצלחתי לחשוב על שום דבר.

"לא משנה", אמרתי, "תודה." אספתי את הדברים שלי ויצאתי אחרי הפועלים. הם כבר הלכו, רק את הגב של אברם ראיתי. הוא חצה את הכביש. מיהרתי אחריו.

"מה יהיה מחר?" שאלתי.

"מחר? אפילו הוא לא יודע מה יהיה מחר." אמר והצביע לשמיים, המשיך ללכת ונעלם בין הבניינים. הסתכלתי למעלה. השמיים היו פתוחים וריקים, שמים בלי ענן, בלי ציפור. חשבתי לטייל קצת בים, אומרים שהוא מסתובב שם הרבה. אבל הוא בירושלים עכשיו, בישיבה חשובה. אולי מחר.

הלכתי מזרחה לאורך רחוב קק"ל. פניתי שמאלה בדיזינגוף. מכוניות צפרו, נערים צעקו, גברות ואדונים התהלכו במעילים ארוכים. ראיתי כתובת על קיר: "קפה בתיה". בחיים שלי לא ישבתי בבית קפה. נכנסתי. ישבתי עם הפנים לרחוב. הסתכלתי על הבאים וההולכים, היוצאים והנכנסים. יש להם בשביל מה.

"מה בשבילך, אדוני?"

אדוני?

מלצר גבוה עמד מעליי.

"תה בבקשה." אמרתי.

"תה לאדוני." הוא אמר, קד קידה, והסתובב.

"אה, סליחה?"

"כן אדוני."

"אולי יש לכם קצת שוקולד?"

"שוקולד לאדוני." הוא אמר, שוב קד קידה, הסתובב ונכנס פנימה.

התרווחתי בכיסא, והסתכלתי ברחוב בתנועה שזורמת, בזמן שעובר, בכלום
הזה שמחכה לי, ואין לי מה לעשות איתו, בצל שהתחיל לזחול על המדרכות.

סוף

כתב : אופיר עוז